

[Statsministeren]

lidt af en misforståelse fra min side, men jeg forstår på formanden, at formanden vil være tolerant over for den mulighed, at også andre, der måtte føle anledning til det, kan få ordet igen. Jeg vil dog alligevel sige, at jeg håber, jeg i mit indlæg ikke provokerer alt for meget, således at vi af den grund skulle få debatten trukket gevaldigt langt ud.

Over for hr. Erlendsson vil jeg egentlig ikke gå ind i en lang redegørelse omkring forholdet til Grønland – i går var det jo Færøerne, der stod for skud – men kun endnu en gang understrege, at vi i regeringen betragter hele den form og også det indhold og det sigte, der er i fremskridtspartiets taler og angreb på både Færøerne og Grønland, som helt uværdige og helt meningsløse angreb, som vi egentlig blot fuldt og helt burde overhøre.

Hr. Poul Schlüter sagde, at det var et helt andet socialdemokrati, vi havde set i denne forhandlingssituation. Der var anlagt en helt anden kurs. Hertil er at sige, at det, der ligger i regeringens politik, er i og for sig helt en fastholden af det, der altid har været socialdemokratiets opgave i dansk politik: se realiteterne i øjnene og gøre, hvad der overhovedet politisk og økonomisk er muligt for at løse de problemer, der skal løses, og også gøre noget, der er ubehageligt i forhold til dem, vi plejer at kalde vore egne, dem, vi i særlig grad føler som parti af repræsentere. Ingen kan vel sige, at det er populære foranstaltninger, vi er gået ud med – for at bruge begrebet igen – i forhold til vore egne. Tværtimod. Derfor er det i den forstand – i den gode forstand – en traditionel socialdemokratisk holdning. Vi vil og vi tør gå ind i en politik, som måske ikke er behagelig, som ikke giver blomster, men som bare er nødvendig. Men til gengæld en politik, der har helhed over sig, og som har et rimeligt indhold af social og solidarisk holdning.

Hr. Poul Schlüter sagde, at det var helt sikkert, regeringens politik ville medføre faldende investeringer og faldende produktion. Jeg vil kun lige sige om dette: lad nu være med at slå fast, som om det var en kendsgerning, at der nu er det absolutte og ubetingede grundlag for, at alt bare skal vurderes pessimistisk. Hvad er egentlig formålet med noget sådant? Formålet er måske, at de positive ting, der vitterlig er i regeringens politik, igennem en psykologisk krigsførelse skal gø-

res helt umulige, således at erhvervslivet mindst også går og synes, det hele er håbløst, og ligesom nedlægger våbnene og ikke prøver på at gøre, hvad der kan gøres til trods for den internationale krise og den svære økonomiske situation, landet nu engang står i. Det jeg mener er det farlige ved de ansvarlige venstre og konservative partier, der er herinde, er, at man ligesom bakker pessimismen så voldsomt op, at den i sig selv kan blive en negativ faktor. Det er ikke noget godt bidrag til at løse de problemer, som erhvervslivet ganske afgjort har, og som regeringens forslag altså er et forsøg på at løse.

Dette vil jeg egentlig også gerne understrege over for erhvervslivet selv. Jeg mener, at den behandling, som regeringens indkomstpøolitik har fået, den forståelse, lønmodtagerne selv har vist af dette tilbud, er så storslået, at det er rimeligt at sige, at der her er noget, hvormed vi virkelig søger at hjælpe på omkostningsniveauet og derved bidrage til, at erhvervslivet til trods for krisen ikke behøver at vurdere tingene helt så pessimistisk, som man synes at gøre det. Jeg håber i hvert fald, at pessimismen vil fortage sig, og at man på det givne, trods alt bedre grundlag nu søger at modvirke den internationale krises negative virkninger også på dansk erhvervsliv.

Jeg mener, det er vigtigt at understrege, at løsningen for det første må tage alle indkomster med. Den går ikke uden om lønindkomsterne. Det er vel rigtigt at sige, at det er lønindkomsterne, der er det tungeste element i denne løsning, og at alt det, som venstre og de konservative himler op om, i virkeligheden er relativt små ting i forhold til det tunge og væsentlige element, som indkomstpøolitikken i denne løsning er udtryk for.

Vi får noget mere medarbejderindflydelse. Vi får et oplæg til mere tryghed i ansættelsen. Der sker en forhøjelse af aktieselskabs-skatten og formuesskatten. Vi beskatter også kapitalpensionerne lidt stærkere. Vi inddrager den merværdi eller merfortjeneste, der ville blive for landbruget gennem devalueringen, men vi forringer ikke landbrugets vilkår i forhold til den situation, man havde, før denne devaluering blev gennemført.

Måske skulle man opstille et lille, simpelt regnestykke. Man skulle måske sige til landbruget, at de har 115.000 lønmodtagere i deres tjeneste, landbruget taget i videste betydning, dvs. medregnet slagterier og mejerier. I